

mijmering

pienter

Onze Roan is een pienter manneke. Voor een hummeltje van drie maanden kijkt hij wakker de wereld in. Hij vindt die wereld soms maar niks, en dat steekt hij niet onder stoelen of banken. 'Een baby kan zich maar op twee manieren uiten, in lachen en in huilen', krijg ik van alle kanten te horen. Voor beide heeft 'die van ons' een uitgesproken talent. Met het huilen heb ik moeite. Of beter gezegd, ik kan er niet goed tegen. Ik vind het zielig. Dat schijnt bij oma's te horen, dus troost ik me maar met de gedachte dat ik voor de verandering eens normaal reageer.

Het woord pienter is uit. Jammer, sommige woorden geven in de klank goed weer wat er wordt bedoeld. Pienter associeer ik met puntig, spits en slim. Als je pienter bent laat je je geen knollen voor citroenen verkopen. Mijn oudoom Kees had in de jaren vijftig een slijterij op het Stratumseind. Oom Kees - zijn gemoedelijke ronde hoofd ken ik alleen van het bidprentje uit mijn moeders kerkboek - was getrouwd met tante Anna, een erg deftige dame in een donkere japon, immer zetelend achter het zwart fluwelen gordijn dat de winkel van de woonkamer scheidde. In een poging zijn zaak een beetje leven in te blazen plaatste oom Kees op een dag een advertentie waarin hij vroeg om een 'pientere jongen'. Die omschrijving sprak mij als kind zeer aan. Hoewel ik me achteraf wel afvroeg hoe pienter de jongen eigenlijk was; het eenvoudige winkeltje van oom Kees bood niet bepaald een venster op de wereld. Hij werd een begrip in de familie, tot op de dag van vandaag. We kwamen hem wel eens tegen. 'Kijk, daar loopt de pientere jongen', zei mijn moeder dan steevast.

In de jaren tachtig ging mijn moeder naar de opera in Wenen. Tussen al het 'vrind volluk' ontwaarde ze een bekend gezicht. Bovenaan de trap in de fraaie hal stond, keurig gepoetst en gewreven, de pientere jongen!

Óf oom Kees had als zakenman onvermoede gaven, óf de jongen was toch pienterder dan ik in al mijn pienterheid had gedacht.